

Arrest

nr. 335 478 van 4 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en internationale bescherming verkreeg in Duitsland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet nadat een eerdere beslissing van 14 februari 2023 tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wegens bescherming in een andere EU-lidstaat door de Raad op 1 februari 2024 bij arrest nr. 300 916 wordt vernietigd.

2. Het CGVS is van oordeel dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit zijn verklaringen en de door hem voorgelegde medische attesten blijkt immers dat hij psychologische problemen heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden hem steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn beschermingsverzoek. Tevens wordt geoordeeld dat nergens uit blijkt dat verzoeker zijn cognitief vermogen is aangetast en hij zijn asielmotieven niet kon uiteenzetten.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat dit een grove minimalisering is van zijn medische toestand. Hij verwijst naar het eerder bijgebracht medisch attest van 8 januari 2025 waarin beschreven wordt dat hij volgende symptomen kent: chronische angststoornis, insomnia, obsessieve gedachten, zelfmoord-gedachten, auditieve hallucinaties. Hij benadrukt hierbij dat hij regelmatig psychologisch en psychiatrisch wordt opgevolgd en hij medicamenteus wordt behandeld. Hij geeft tevens aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud moeite had om te antwoorden op de vragen.

Verzoeker gaat met zijn betoog er vooreerst volledig aan voorbij dat er door de protection officer op het CGVS wel degelijk maatregelen genomen werden om tegemoet te komen aan verzoekers verklaarde psychologische moeilijkheden. De bestreden beslissing duidt hierover aan: "Er werd u meermaals aangeboden om pauzes te nemen, er werd op geregelde tijdstippen gevraagd hoe het met u ging en werd u bij aanvang van het gehoor water aangeboden. Er werd u voldoende tijd aangeboden om te antwoorden. Ook kreeg u de kans om overleg te plegen met uw advocate bij aanvang van het gehoor en kort na de pauze." In de mate hij aanklaagt dat de genomen steunmaatregelen niet afdoende zijn, laat verzoeker na te duiden welke bijkomende steunmaatregelen dan wel zouden moeten worden genomen in het licht van zijn mentale gezondheidsproblemen. Evenmin geeft hij aan waar en/of op welke wijze deze gezondheidsproblemen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS een impact zouden hebben gehad en/of niet of onvoldoende door de verleende steunmaatregelen zouden zijn opgevangen.

Dat verzoeker psychologische problemen ondervindt en hij hiervoor in behandeling is, wordt niet betwist. Uit zijn verklaringen noch uit de door hem bijgebrachte medische attesten kan echter niet worden afgeleid dat hij omwille hiervan niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure inzake internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader het persoonlijk onderhoud bij het CGVS te volbrengen, om zijn vluchtrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verder blijkt uit deze attesten niet dat of op welke wijze verzoekers mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige officiële diagnose gesteld. Hieruit blijkt nergens dat verzoeker werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

Uit geen van de door hem voorgelegde attesten kan voorts worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in de voormelde attesten wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoeker een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden verhinderen of bemoeilijken. Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dit blijkt evenmin uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen en de notities van het persoonlijk onderhoud. Daaruit blijkt dat het interview en het persoonlijk onderhoud goed zijn verlopen; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Verzoeker gaf ook uitdrukkelijk aan dat hij klaar was om het interview te doen (NPO, p. 3). Behalve dat verzoeker tijd nodig had om bepaalde vragen te begrijpen en te beantwoorden, bleek hij in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon eveneens precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die hij kennelijk kon volgen en waarvan hij de logica en inhoud begreep. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoeker toont aldus niet concreet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Er is dan ook geen indicatie dat het persoonlijk onderhoud anders zou zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. Ook de advocaat die verzoeker bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud maakte geen enkele opmerking over het verloop hiervan of over concrete vragen die verzoeker niet correct of volledig zou hebben kunnen beantwoorden vanwege zijn psychologische problemen en/of traumatische ervaringen (NPO, p. 18).

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de commissaris-generaal de bijzondere procedurele noden van verzoeker niet voldoende zou hebben ingeschat noch blijkt dat hij niet adequaat zou hebben vastgesteld welke passende steunmaatregelen moesten worden genomen. De Raad herinnert eraan dat “de ‘passende steun’ die de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal verlenen indien de verzoeker wordt geïdentificeerd als een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft, omvat volgens overweging 29 van de richtlijn het verlenen van voldoende tijd, het tot stand brengen van de nodige voorwaarden voor de daadwerkelijke toegang tot de procedures en voor het aanvoeren van de elementen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2548/001, 58). Gelet op wat voorafgaat blijkt dat in casu aan deze maatregelen werd voldaan. Er werd dan ook correct geconcludeerd dat verzoeker zijn rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 9 maart 2016 de vluchtelingen-status toegekend in Duitsland (Eurodac Search Result; Eurodac Marked Hit; antwoorddocument Duitse Dublinunit; map met documenten; NPO 27 januari 2025, p. 8). Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

5. Uit de door de verzoekende partij meest recente bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Germany. 2023 Update” van 6 juni 2024, blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist de bestreden beslissing, doch slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet in de bestreden beslissing is opgenomen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

7. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Duitsland.

Verzoeker volhardt in zijn psychische problemen en verwijst naar het psychologisch attest dat reeds beoordeeld werd. Hij stelt dat hij psychologisch niet in staat is om terug te keren naar Duitsland, gelet op de persoonlijke problemen die hij daar heeft gehad, dat er voor hem een inherent trauma is verbonden aan Duitsland en dat hij kampt met zelfmoordgedachten. Hij stelt tevens dat hij medicamenteus begeleid wordt om tegemoet te komen aan zijn hallucinaties.

Uit zijn verklaringen en uit de door hem bijgebrachte psychologische attesten kan echter niet worden afgeleid dat er sprake is van een psychische aandoening die belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn psychische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Duitsland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). In het attest van 8 januari 2025 wordt dan wel gesteld dat de psychologische problemen van verzoeker zich uiten in een chronische angststoornis, insomnia, obsessieve gedachten, zelfmoord-gedachten en auditieve hallucinaties, echter hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat is om beslissingen te nemen of om stappen te ondernemen om hierbij de nodige psychologische ondersteuning te verkrijgen. Verzoeker zet ook nergens in concreto uiteen in welke mate zijn psychologische problemen hem beletten om zijn rechten te doen gelden in Duitsland, noch wat de omvang of draagwijdte hiervan zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Duitsland uit te oefenen.

Verzoeker heeft overigens nog een officieel adres in Duitsland en heeft tevens twee broers in Duitsland wonen waarmee hij in contact staat (NPO 27 januari 2025, p. 7-8, 16). Uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op zijn familiaal netwerk in Duitsland mocht hij daar nood aan hebben.

In de mate dat verdere opvolging noodzakelijk is, zal hierna blijken dat verzoeker niet aantoont dat hij in Duitsland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische en/of medische ondersteuning.

Het zich louter op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel omwille van fysieke en mentale gezondheidsproblemen, doet hier niet anders over denken.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland, of waardoor hij bij terugkeer naar Duitsland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

8. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer.

De verwerende partij motiveert in dit verband vooreerst terdege dat verzoeker er voor de behandeling van zijn mentale problemen, ten gevolge van een interpersoonlijk conflict dat hij had in Duitsland in februari 2019, wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Verzoeker verklaart in dit verband uitdrukkelijk dat hij geen psychologische hulp heeft gezocht in Duitsland omdat hij te lang moest wachten op een afspraak. Hij verklaart dat hij daarom naar Frankrijk vertrok. Verzoeker heeft niet geprobeerd naar een andere dokter te gaan of een medisch centrum te zoeken voor zijn psychologische problemen. Dit omdat hij volgens zijn verklaringen niet toegelaten was om naar een andere regio te gaan voor medische begeleiding. Er was wel een ziekenhuis in de buurt maar geen medisch centrum (NPO 27 januari 2025, p. 11-12). Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hem medische zorg geweigerd werd in Duitsland. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij werd verhinderd om betere gepaste hulp te zoeken of te vinden. Ook zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer naar Duitsland deze hulp zou ontzegd worden. Het loutere feit dat verzoeker lange wachttijden ervoer, leidt niet tot het besluit dat verzoeker geen toegang heeft tot medische hulp of psychologische zorg in Duitsland. Hetzelfde geldt waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij de

energie niet had om elders hulp te zoeken. Deze bewering is overigens niet meer dan een a posteriori verklaring die niet strookt waar hij op het CGVS aangaf dat het volgens hem niet toegelaten was om naar een andere regio te gaan voor medische begeleiding. Het feit dat verzoeker geen andere zorgverleners heeft benaderd terwijl er een ziekenhuis in de buurt was, wijst erop dat hij wel toegang had tot de zorg die hij nodig had, zij het mogelijk niet op de manier of binnen de tijdslimieten die hij wenste. Verzoeker toont aldus op geen enkele manier aan dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van hem niet zullen nakomen.

Wat verzoekers interpersoonlijke conflict betreft dat hij als de oorzaak ziet van zijn mentale problemen, bemerkt de commissaris-generaal voorts terecht dat dit niet kan worden toegerekend aan de werking van de Duitse overheidsdiensten. Verzoeker houdt voor dat dit incident voor hem een daad van vervolging uitmaakt, echter moet worden bemerkt dat deze eenmalige gebeurtenis naar aard, intensiteit en draagwijdte onvoldoende zwaarwichtig is om beschouwd te kunnen worden als vervolging of als ernstige schade. Verzoeker heeft naar aanleiding van deze gebeurtenis overigens beroep kunnen doen op de hulp van de Duitse autoriteiten. Zoals in de bestreden beslissing ook gemotiveerd wordt, kon verzoeker klacht indienen, is hij gehoord door de politie, heeft hij een rechtszaak aanhangig kunnen maken, heeft hij een advocaat onder de arm kunnen nemen, werd hij in het gelijk gesteld voor het incident van 2019 en heeft hij hiervoor een schadevergoeding gekregen. De Raad kan aannemen dat deze gebeurtenis verzoeker psychologisch raakt, maar dit kan verder niet volstaan om aan te tonen dat hij in geval van terugkeer naar Duitsland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. Zoals hoger is gebleken, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Duitsland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Tevens herinnert de Raad aan het familiaal netwerk dat verzoeker in Duitsland heeft waar hij desgevallend beroep op kan doen.

Verzoeker verwijst verder naar de bewering dat hem financiële hulp zou zijn ontnomen in Duitsland, maar de bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker wel degelijk toegang had tot ondersteuning. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij naar school kon gaan om de taal te leren en een beroepsopleiding kon volgen en dat hij zich integreerde (NPO 27 januari 2025, p. 11). Daarnaast werd hem een schadevergoeding toegekend voor het incident van 2019, maar hij heeft het nagelaten om de noodzakelijke stappen te zetten om deze te verkrijgen (NPO 27 januari 2025, p. 14 en NPO 5 juli 2022, p. 5).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Duitsland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

9. Het loutere feit dat er in Duitsland sprake is van racisme is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Duitsland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Duitsland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

10. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Duitsland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Duitsland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Duitsland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Duitse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Duitsland werd verleend, kan stellen.

11. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Duitsland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het aangevoerde middel blijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 september 2025 om 9.30 uur staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker wijst erop dat hij een alleenstaande man is die al in 2021 om internationale bescherming heeft verzocht in België terwijl we thans in 2025 zijn. Hij stelt dat hij blij geeft van een grote psychologische kwetsbaarheid die ook naar voor komt in de attesten van Ulysses die hij heeft bijgebracht. Verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar Duitsland, hoewel hij in de periode 2014-2019 heeft geprobeerd om er een leven uit te bouwen. Hij was dertien jaar en dus zeer jong bij aankomst in Duitsland en werd er onder meer uitgesloten op school. Verzoeker wijst ook op de algemene situatie in Duitsland. Sinds de recentste verkiezingsoverwinning van de AfD is het klimaat ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming er aanzienlijk verhard en wordt er een strenger beleid gevoerd. De periode van ‘Wir schaffen das’ is immers al lang voorbij, de situatie is er meer gespannen en het volstaat thans niet meer om louter te verwijzen naar het gegeven dat hij in Duitsland bescherming geniet om zijn in België ingediende verzoek af te wijzen.”

5. Verzoeker brengt met voormeld betoog ter zitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 3 juni 2025.

In punt 7 van voormelde beschikking wordt omstandig uiteengezet dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden,

verbonden aan zijn status in Duitsland. Door ter zitting louter opnieuw te duiden op zijn psychologische problemen en hierbij te verwijzen naar de eerder door hem bijgebrachte psychologische attesten van Ulysse die reeds in voormelde beschikking mee in overweging werden genomen, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken bij gebrek aan enige concrete repliek op de gronden van de beschikking. Er liggen voorts heden geen nieuwe psychologische attesten voor.

Verder wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Duitsland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. De opmerking ter zitting dat hij zeer jong was bij aankomst in Duitsland, werpt hier geen ander licht op. Verzoeker gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in punt 8 van de beschikking concreet met betrekking tot zijn persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Duitsland wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat hij voormeld vermoeden niet weerlegt. Door louter te wijzen op de algemene situatie in Duitsland, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Het betoog ter zitting dat het klimaat in Duitsland ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming aanzienlijk is verhard en er een strenger beleid wordt gevoerd, is in casu niet dienstig nu verzoeker er reeds internationale bescherming heeft verkregen. Een algemene verwijzing naar de algemene politieke situatie in Duitsland ten aanzien van asiel en migratie volstaat verder niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

Waar verzoeker ter zitting aangeeft dat hij al in 2021 om internationale bescherming heeft verzocht in België terwijl we thans in 2025 zijn, bemerkt de Raad dat verzoeker niet kan voorhouden te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijfentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO